

Islam står för allt som är gott, sunt och önskvärt i livet. Det är religionen för alla tider, generationer och samhällen. Men eftersom den islamiska världen under de senaste fyrahundra åren varit i ett tillstånd av konstant nedgång, förblev den del av den islamiska lagen som behandlar ekonomin, statisk. Varför skulle vi därför inte anta Islam som trosbekännelse för att förfina våra själar och göra våra tankar rena, medan vi anammar kommunismen som ekonomiskt system för att lösa våra ekonomiska problem, då detta på intet sätt skulle påverka vår sociala hållning eller någon aspekt därav? Vi skulle därmed bli i stånd att inte bara skydda vår moral, våra sociala traditioner och vanor, utan också på samma gång ha ett av de mest moderna ekonomiska systemen för att lösa våra ekonomiska problem.»

Resonemang som ovanstående är en del av det djävulska spel som kommunisterna sedan länge bedriver. Till en början intog de en aggressiv attityd gentemot Islam och reste olika tvivel angående den. Men när de fann att detta snarare gjorde muslimerna ännu starkare i sin tro ändrade de strategi och tillgrep knep och bedrägerier. Sålunda resonerade de som så: «Kommunismen motsäger inte alls Islam. Den är i grunden bara ett annat namn för social rättvisa och står för statens ansvarighet gentemot dess medborgare att förse dessa med livets grundläggande behov. Menar ni att Islam motsätter sig social rättvisa när ni hävdar att den inte är förenlig med kommunismen? Islam kan väl verkligen inte motsätta sig ett system baserat på social rättvisa?»

Detta diaboliska resonemang liknar det som imperialisterna tidigare använde sig av. Även de började med att öppet attackera Islam, men när de upptäckte att det bara fick muslimerna att vara på sin vakt, tillgrep de en annan metod. De sade: «Väst är intresserad bara av att sprida civilisationen i orienten. Hur kan Islam vara emot civilisationen då den själv är civilisationens fader?» De försäkrade muslimerna att dessa kunde anamma den västerländska civilisationen utan att ge upp sin fasta, sina böner och mystiska riter. Men imperialisterna var övertygade om att när muslimerna väl underkastat sig deras civilisation skulle de inte längre kunna bibehålla sin islamiska karaktär, med resultat att den västerländska civilisationen inom några få generationer skulle ha övermannat

dem en gång för alla. Deras antagande var riktigt. Följaktligen uppstod efter en tid en generation muslimer som var fullständigt okunniga om Islam och som, utan några som helst kunskaps- eller förnufts-skäl, kände motvilja mot den.

Det är ust detta spel av bedrägerier och knep som kommunisterna bedriver i dag. De säger att muslimerna kan förbli muslimer; de kan be, fasta och utföra esoteriska ritualer och på samma gång anta kommunismen som ekonomiskt system, eftersom denna inte på något sätt blandar sig i deras religion. Varför skulle de då tveka att anta den? Men under sådana argument vet de mycket väl att muslimerna inte längre skulle vara muslimer när de väl dukat under för kommunismens lockelsen. I så fall har, de med säkerhet inom några få år omgjutit dem efter sin egen livsfilosofi och gjort ett slut på Islam och allt som den står för, ty vi lever i en tid av snabba rörelser och dynamik, vilket betyder att stora förändringar mycket lätt kan komma till stånd inom en jämförelsevis kort tidsperiod. Men trots alla dessa fakta finns det väldigt många muslimer som villigt låter sig föras bakom ljuset av detta falska resonemang, eftersom det åtminstone ger dem en ursäkt att slippa den hårda kamp det innebär att uppfylla deras obekväma plikter som muslimer. Av kommunisterna blir de på samma gång lovade frihet från den betungande uppgiften att finna sin egen väg, använda sitt eget förnuft och anstränga sig i konstruktiva aktiviteter. De vill hellre sitta stilla och drömma fåfänga drömmar medan de låter sig styras av andra.

Vi skulle på denna punkt vilja understryka det faktum att Islam i princip inte motsätter sig något system som i grunden inte är antagonistiska mot Islams principer och som hjälper det muslimska samhället att lösa de problem som uppstått ur de förändrade livsvillkoren. Faktum är emellertid att kommunismen inte alls ser med blida ögon på den islamiska ideologin, även om kommunismen i vissa avseenden ytligt sett kan tyckas likna Islam. Det muslimska samhället, som redan har det bästa systemet, kan inte överge Islam och i stället anta kommunism, kapitalism eller materialistisk socialism även om de i vissa avseenden verkar likna den, ty Allah har uttryckligen befallt: «Men de, som ej döma efter vad Allah nedsänt, dessa äro de otrogna» (Sura 5:48).

Kan vi verkligen anta kommunismen och ändå fortsätta leva som muslimer? Svaret är ett stort Nej, ty när vi tillämpar kommunismen (felaktigt eller oärligt beskriver som ett rent ekonomiskt system), finner vi den vara oförenlig med Islam i teorin såväl som i praktiken. En kollision är oundviklig av den enkla anledningen att den inte kan avhjälpas eller undvikas.

Att dessa två system teoretiskt sett motsäger varandra i många avseenden kan tydligt ses utifrån följande punkter:

För det första: Kommunismen vilar på en rent materialistisk bas: den erkänner ingenting annat än det som förnimmes med sinnesorganen - det som inte är förnimbart med sinnesorganen betraktas som överkligt nonsens och har ingen existens över huvud taget eller, om det verkligen existerar, är det så obetydligt att man inte alls behöver fästa någon uppmärksamhet vid det. Engels sade: «Materia är det enda som är verkligt i världen.» Och materialisterna hävdar: «Mänskligt förnuft är bara en manifestation av materien och reflekterar den yttre materiella omgivning som omger det.» De fortsätter med att säga att det som kallas själ inte alls har någon självständig existens utan bara är en produkt av materien. Vi ser alltså att kommunism är en rent materialistisk ideologi som förlöjligar alla former av andlighet och bedömer dem alla vara ovetenskapliga. Den islamiska ideologin, å andra sidan, sänker sig inte till att ha en så snäv syn på de mänskliga aktivitetsfärderna och degraderar inte människan till en så låg existensnivå. Den ser i stället människan som en varelse som strävar efter att sväva högt i de andliga rikena, även när hon vandrar på jorden och har en fysisk kropp. Inte heller är hennes behov begränsade till mat, tak över huvudet och sexuell tillfredsställelse, som Karl Marx hävdade. En fråga kan vid det här läget uppstå i en del läsares sinnen: «Hur kan denna materialistiska filosofi påverka oss när vi inte ska ha någonting med den att göra; vi ska ju bara anta kommunisternas ekonomiska program och behålla hela vår trosuppfattning, Allah, vår Apostel och vårt andliga system. Ingen må ha denna illusion, ty, som kommunisterna hävdar, det finns en stark bindning mellan det ekonomiska systemet och folkets grundläggande trosbekännelse, ideologi och livssyn; de kan inte ses isolerade från varandra; de har ett mycket nära samband eftersom de är baserade på samma ekonomiska system vilket är upprättat ur en rent materialistisk livssyn. Detta har klargjorts av kommunismens pionjärer Marx och Engels i deras skrifter.

Kommunisterna tror till exempel också på dialektisk materialism. De hävdar att det är konflikten mellan motsatser (<ägare> och <icke-ägare> eller arbetare och kapitalister) som är den enda verkliga, om än ibland försåtliga, faktorn bakom alla ekonomiska och humanistiska framsteg som mänskligheten hittills gjort, med början från den första kommunistiska tidsåldern och vidare till slaveri, feodalism, kapitalism och sedan slutligen den kommunistiska tidsåldern återigen. Det är med just denna dialektiska materialism som de försöker rättfärdiga sin ståndpunkt och bevisa att det till slut med nödvändighet blir kommunismen som avgår med segern ur den pågående ideologiska striden. De hävdar att det finns ett nära vetenskapligt samband mellan kommunismen och denna teori om dialektisk materialism; en teori i vilken det

inte finns någon som helst plats för uppfattningar om Allah, Hans apostlar eller deras budskap, ty de tror i sin arrogans att alla dessa företeelser är blott och bart resultat av de ekonomiska krafternas samspel; att de inte har någon betydelse eller mening i sig själva, skilda från de ekonomiska omständigheter som alstrade dem. I sig själva förlorar de all betydelse i människans liv och deras tolkningar eller definieringar av livet och dess sanna mål är helt meningslösa och utan värde. Den absolut enda faktorn av betydelse är produktionsmedlen som, om de förändras, påverkar hela den mänskliga existensen och revolutionerar den. Misstaget och svagheten i kommunisternas syn på mänsklighetens historia bevisas i rikt mått av det faktum att den misslyckas med att ge någon adekvat förklaring till den stora revolution som Islam igångsatte i Arabien. De kan inte peka ut någon förändring av de ekonomiska produktionsmedlen på den arabiska halvön eller ens i hela den dåtida islamiska världen som kan påstås ha framkallat den Helige Profetens framträdande i den delen av världen, med allt vad det innebar av en fullständig förändring av livsmönstret.

Detta är fullt tillräckligt för att visa att Islam och kommunismen står i diametral motsats till varandra. Hur kan då dessa två system påstås vara ett och samma? Muslimerna, som tror på Allah's välvilja och på Hans oändliga nåd vilken omfattar alla Hans skapelser; som tror på att det är Allah som sände till dem Sina apostlar för att leda dem in på den rätta vägen och som tror att Islam inte kan vara föremål för ekonomiska nödvändigheter utan är höjd långt över dem - hur skulle dessa muslimer samvetslöst kunna ansluta sig till kommunismen som hävdar att de mänskliga framstegens olika stadier bestäms enbart av samspelet mellan motsatta krafter och sålunda inte ger något utrymme för Allah's vilja eller någon annan faktor utom de som den ekonomiska tillvarons behovspress framkallar.

För det andra: Människan ses av kommunismen som en passiv varelse vars egna vilja inte har någon som helst betydelse i jämförelse med de materiella och ekonomiska krafterna. Karl Marx sade: «De materiella existensmedlens produktionsätt bestämmer hela processen av socialt, politiskt och intellektuellt liv. Det är inte människornas medvetenhet som bestämmer deras existens utan det är tvärtom deras sociala existens som bestämmer deras medvetenhet.»

I Islam finner vi däremot att människan betraktas som en aktiv varelse med en egen fri vilja vilken är underställd enbart Allah's vilja. Den Heliga Koranen säger: «Han har ock gjort allt sin finnes i himlarna och vad som finnes på jorden eder underdånigt» (Sura 45:12). Islam gör alltså klart att det är människan som har den överlägsna makten och positionen på denna jord, med alla materiella och ekonomiska krafter som där finns, underställda sig. Islam är i sig själv ett exempel på detta. Dess framåtskridande var inte begränsat eller styrt av någon process av dialektisk materialism. De första muslimerna kände aldrig för ett enda ögonblick att människans ekonomiska tillvaro ensam spelade en avgörande roll i forandet av deras Öde eller att det var någonting utanför deras medvetna kontroll - som Marx sade. Tvärtom utformade de medvetet sin ekonomi i enlighet med Allah's och Hans Apostels vägledning och baserade alla sina sociala relationer på Islams läror. De frigav sina slavar utan att några ekonomiska vinningar eller mål drev dem till det; och de bevittnade aldrig upprättandet av feodalism i sina länder trots att det sedan århundraden varit der förhärskande systemet i Europa och världen i stort.

Väljer man den kommunistiska ekonomin måste detta oundvikligen leda till att man också antar den kommunistiska filosofin - den filosofi som gör människan till blott och bart en leksak för de ekonomiska krafterna vilka utvecklas helt oberoende av människans vilja; folket kan varken ändra de ekonomiska krafternas kurs eller på något sätt påverka dessa krafterns arbete. Att ändra dem är helt enkelt omöjligt och därför otänkbart.

För det tredje: Som vi redan har påpekat i kapitlet om privat ägande, är det näst intill omöjligt att separera ett ekonomiskt system från den bakomliggande sociala filosofin. Om vi därför accepterar kommunismen som ett ekonomiskt program måste vi också anta dess sociala filosofi, vilken fastslår att samhället är den enda verkliga företeelsen och att individen inte har någon betydelse i sig själv utan enbart i sin egenskap av samhällsmedlem. Detta är en attityd helt motsatt den som Islam intar. Islam lägger stor vikt vid individen och litar mer till honom än till samhället för förverkligandet av sina mål. Islam civiliserar människan inifrån så att hon frivilligt tar på sig alla de skyldigheter hon har som samhällsmedlem. Islam upphöjer på så sätt människan till en position som medveten samhällsmedlem med en egen vilja som fritt väljer sitt eget arbete såväl som sin arbetsplats. Hon har friheten att acceptera den styrandes order eller vägra lyda honom om han skulle överskrida de gränser som satts för lydningen mot Allah och Islam. Islam gör på så sätt varje individ till en väktare över samhällets moral och gör var och en ansvarig för utrotandet av onda företeelser i samhället. Ett sådant förhållande kan av uppenbara psykologiska och praktiska skäl inte råda i ett samhälle i vilket individen är degraderad till en status av obetydligt kryp eller värdelös nickedocka vars öde är helt och hållet format och kontrollerat av regeringen, eftersom denna ensam kontrollerar alla produktionsmedel.

Slutligen måste vi också påminna om att den kommunistiska filosofin är baserad på antagandet att det är den ekonomiska faktorn enbart som är den utslagsgivande faktorn så långt bestämmandes eller utformandet av de olika sociala relationerna inom en grupp anbelangar. Islam förnekar eller underskattar inte betydelsen av en sund ekonomisk bas för samhällets sociala liv, för att i stället låta de moraliska och sociala dygderna florerar.

Men den delar inte heller uppfattningen att livet inte är annat än ekonomi. Den tror inte att alla samhällsproblem automatiskt löses om man bara löser de ekonomiska problemen. Låt oss, för att klargöra denna punkt, betrakta några fall ur verkligheten. Anta ett fall med två unga män som har samma ekonomiska status men varav den ene är begiven på sinnliga nöjen och är helt uppslikad och förslavad av sina djuriska passioner medan den andre har en ansenlig materiell förmögenhet och ägnar det mesta av sin extra energi åt att bredda sin intellektuella och andliga horisont genom att skaffa sig kunskap och yrkesskicklighet. Ska dessa två unga män betraktas som jämställda och deras fall anses vara identiska? Representerar de två samma grad av dygd, godhet och framgång i sina respektive livsstilar?

Vi kan också som exempel ta en man med stark personlighet till vilken människor lyssnar med aktning och vilkens råd de villigt följer, och en annan man vilken inte duger till någonting; som inte har någon personlighet utan bara är en driftkucku i bekantskapskretsen. Nu är frågan: kan den senare på något sätt bli hjälpt genom en lösning av hans ekonomiska problem? Kan han bedömas föra ett liv lika hedersamt som mannen i det första fallet gör?

Vi kan, för att ta ännu ett exempel, fråga om en kvinna begåvad med skönhet och behag på något sätt kan jämföras med en kvinna som saknar all skönhet och charm? Kan ett avlägsnande av de ekonomiska hindren hjälpa den fula kvinnan att lösa sina svårigheter?

Det är av denna anledning som det islamiska förnuftet ger grundläggande betydelse inte åt de ekonomiska värdena utan åt de icke-ekonomiska; särskilt de moraliska, för Islam hävdar att det är de icke-ekonomiska värdena som utgör fundamentet i människans liv, vilket, för att

organiseras på rätt sätt, kräver minst lika mycket ansträngning och entusiasm som det krävs för att organisera ett liv utifrån rent materiella värderingar. Islam understryker därför den ömsesidiga relationen mellan Allah och människan, ty det är just detta andliga band mellan människan och Allah som gör människan i stånd att omsätta de moraliska värderingarna i praktiken, eftersom det lyfter henne från den banala existensnivån där hon är slav under sina materiella behov och föremål för förödande rivalitet, hat och agg, upp till ett mycket högre plan där hon är fri från alla dessa låga, världsliga passioner och där hon rör sig i en värld genomsyrad av dygd, godhet och kärlek.

Ur ännu en annan synpunkt betraktar Islam människans andliga kraft som varande av primär betydelse, ty den är en mycket värdefull egenskap hos människan i hennes jordiska tillvaro och påverkar i hög grad hennes livsöde. Om den uppmärksammas på rätt sätt och organiseras effektivt kommer den att visa sig vara en inte mindre mäktig kraft för utformningen av samhället än någon annan faktor, inklusive den ekonomiska. Den kommer att visa sig vara långt mer effektiv och stark än alla andra krafter för social förändring. Muslimerna kan hitta tillräckligt många bevis i sin egen historia för att övertyga sig om sanningen i ovanstående uttalande. Sålunda finner vi att den förste kalifen, Abu Bakr, stod orubblig inför hotet om avfall från Islam i början av hans styre, trots att alla muslimerna, inklusive Omar ibn Al-Khattab, inte stödde hans åsikt att igångsätta krig mot de stammar som avfallit från Islam. Ändå förblev han fast som en klippa och sviktade inte. Varifrån fick han sin styrka? Var det en materiell kraft eller ekonomiska överväganden; var det någon mänsklig kraft som gav näring åt hans ståndaktighet i detta eldprov? Det var förvisso inget av detta som inspirerade och stödde honom under denna fantastiska period i hans liv. Om han hade satt sin lit till någon av dessa faktorer skulle han aldrig ha vågat strida mot så dåliga odds vid detta känsliga skede i islams historia. Det var den andliga kraften enbart som gav Abu Bakr viljan, beslutsamheten och modet att ställa sig emot rebellerna vilka slutligen övervanns och återigen blev de goda muslimer de tidigare varit, och som en gång för alla grävde ner sin fiendskap gentemot Islam och muslimerna. Det är ett mycket betydelsefullt kapitel i mänsklighetens historia och visar oss hur den medvetna andliga energin kan omvandlas till en materiell och ekonomisk makt utan motstycke i historien. Liknande är fallet med Omar bin Abdul Aziz som enbart med hjälp av sin andliga styrka svepte bort den politiska och sociala orättvisa som skapats av de tidigare ummayyaderna. Han återställde rättvisa och reformerade framgångsrikt samhället genom att återuppväcka de underliggande islamiska sociala principerna. Det var då man bevittnade det stora historiska och ekonomiska miraklet: ingen fattig eller behövande människa stod längre att finna i hela det muslimska samhället.

Islam lägger därför den allra största vikt vid den andliga kraften, ty man vill inte beröva människan de stora och mirakulösa vinningar denna kan ge henne. Islam uppmanar för den skull inte människan att sitta sysslös och avvisar inte heller materiella medel för uppnåendet av målen. Islam tror på mirakel, men accepterar inte det loja väntandet på att det andliga miraklet ska inträffa. Dess ständiga vägledande princip är i stället denna: «Allah hindrar med makt det som inte stävjes av Koranen.» Det är i det närmaste omöjligt för människorna att först anstränga sig själva för realiserandet av sina ekonomiska mål på det sätt kommunismen föreskriver och sedan vara i stånd att lägga någon vikt vid de moraliska värdena eller förbättrandet av det egna andliga livet, ty den överdrivna betydelse som den ekonomiska aspekten får av kommunisterna gynnar bara en ensidig utveckling. Den kan liknas vid en utväxt från människans hjärta eller lever där det oundvikliga resultatet blir att denna utväxt hindrar den sunda utvecklingen eller funktionerna hos andra kroppsdelar.

Vi vet att det finns personer som känner aversion mot en sådan jämförelse mellan Islam och kommunism som vi gjort ovan, då de tror att sådana teoretiska diskussioner väger lätt och är

överflödiga och betydelselösa. För dem har bara de praktiska problemen betydelse, vilka enligt dem ska ges allt tänkbart företräde framför abstrakta överväganden. De tror att allt ska bli bra och att vi inte kommer att behöva bry oss om några abstrakta frågor när vi väl har antagit ett visst system; att vi då bara behöver se till dess praktiska funktion. Därför misslyckas de med att förstå varför Islam och kommunismen någonsin skulle behöva komma i konflikt med varandra på det praktiska planet. De avvisar alla risker för en sådan konflikt mellan de två.

Vi delar inte deras förakt för de teoretiska och filosofiska aspekterna på problemet, för vi tror att de dessa två aspekter aldrig kan ses isolerade från varandra. Vi ska emellertid peka ut några av de praktiska skillnaderna mellan Islam och kommunismen; för dem att överväga. Några av skillnaderna kan summeras enligt följande: -

(1) Islam hävdar att en kvinnas verkliga plikt är fostrande av den mänskliga rasen. Den uppmuntrar henne därför inte att lämna sitt drottningrike för att i stället arbeta i fabriker eller på åkrar utom, naturligtvis, om det finns ett verkligt behov av det; om hon inte har någon manlig försörjare, far, bror, make eller annan närstående. Men kommunismen gör det tvingande för kvinnan att gå ut och arbeta på fabriker eller åkrar under lika många timmar som män. Även om vi tills vidare bortser från den underliggande kommunistiska filosofin som vägrar erkänna någon skillnad varken mellan könens funktioner eller deras psykologiska sammansättning, så vilar den kommunistiska ekonomin genom själva sin natur på basen av en effektiv ökning av de materiella produktionsmedlen på snabbast möjliga sätt. En sådan ökning är möjlig bara om alla samhällsmedlemmar går samman och anstränger sig på fabriker, laboratorier och åkrar. Kvinnan måste bära samma börda som de andra samhällsmedlemmarna och kan utebli från arbetet bara under barnsängsperioden. Barnen ska som ett resultat därav uppfostras helt och hållet av staten i en process liknande massproduktion.

Om vi därför antar den kommunistiska ekonomin kommer det oundvikliga resultatet att bli att kvinnan tvingas lämna sitt hem för att i stället arbeta ute, vilket med andra ord betyder att en av Islams fundamentala institutioner - familjen - den klippa på vilken Islams hela moraliska och ekonomiska överstruktur vilar och vilken visar att kvinnans sanna funktion är i hennes hem medan mannens uppgift är att arbeta ute, kommer att åsamkas ett fatalt slag.' Om någon hävdar att det inte kommer att bli nödvändigt för kvinnan att gå ut och arbeta i fabriker, vore det sannerligen en position helt främmande för kommunismen, ty den har redan gjort sin ståndpunkt fullkomligt klar i detta avseende.

Läs mer om Islam på:

www.islamguiden.com